

Fiel
Mendes

Twee indiaantjes

Kijk, wij spelen indiaantje
met een totem en een tent,
en wij roken fijn een pijpje,
want dat is een indiaan gewend.

Straks spreken wij wijze spreuken,
maar nu roken we nog door.
En maak je vooral geen zorgen:
het zijn vredespijpen hoor!

De indianenpoes zoekt sporen,
oh, dat kan ie reuze vlug.
Wacht, nu gaat mijn broertje spreken
en hij zegt heel plechtig: 'Uch!'

Hij had heel wat te vertellen,
van de buffels en de jacht.
Van de cowboys op hun paarden,
en de sterren in de nacht.

Zandkasteel

Lex vindt het heerlijk op het strand,
hij zal zich nooit vervelen.
Ook Emma vindt het warme zand
't fijnst om in te spelen.

Dat wordt een prachtig zandkasteel,
zoals zij dat versieren,
met mooie vlaggen, en zo veel!
Is daar soms iets te vieren?

Straks gaan ze samen in de zee,
niet verder dan hun knietjes.
De bal die mag natuurlijk mee,
dan zijn ze met z'n drietjes.

En 's avonds als zij slapen gaan,
dan zegt de zee: 'Da's pech.
Ze hadden het zo mooi gemaakt
maar toch spoel ik het weg.'

